

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 241, 11 februari 2007

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Bertil Sävström 1927–2007

Vid 18-tiden den 9 februari 2007 avled kamrat Bertil Sävström efter flera år av svår sjukdom. Han hann bli drygt 80 år efter ett långt liv som politisk aktivist inom arbetarrörelsen. Vi i Arbetarmakt har haft många kontroverser med Bertil, ändå sörjer vi djupt kamrat Bertil som med sin ståndaktighet och sitt fasthållande vid grundläggande marxistiska principer sannolikt var vår sista länk till den svenska arbetarradikalismen under 1930- och 1940-talet. Vi återkommer i nästa nyhetsbrev med en längre minnesartikel.

POM

Kampen för ett nytt arbetarparti

Öppet brev från Gruppe Arbeitermacht (GAM) till kamraterna i Sozialistische Initiative Voran (SAV)

Värderade kamrater,

Vi vänder oss till Er därför att byggandet av ett partipolitiskt alternativ till reformismen i SPD och PDS inträtt i en avgörande fas – och därför att vi menar att Er organisation i det sammanhanget begått ett allvarligt fel.

I och med uppkomsten av WASG (Valalternativet för social rättvisa) såg många löntagare och arbetslösa en verklig möjlighet att bygga upp ett parti som konsekvent bekämpar kapitalismen och speciellt nyliberalismens verkningar – som är annorlunda och bättre än SPD eller PDS.

Denna möjlighet att bygga upp ett arbetarparti baserat på klasskampen bekämpades från början med byråkratiska metoder av WASG:s ledning. De har försökt att ur WASG skapa ett bredare reformistiskt apparatparti och en valmaskin – en ny upplaga av den gamla socialdemokratin.

Den fusion mellan WASG och PDS/Vänsterpartiet som nu mer än tydligt avtecknar sig skulle besegla den processen. Det nya vänsterpartiet kommer knappast vad gäller program, praktik och struktur att skilja sig från det nuvarande PDS eller det tidigare SPD annat än i detaljer. Det kommer rakt igenom att vara reformistiskt och dess politik kommer att vara underordnat parlamentarismen och andra systemkonforma mekanismer och spelregler. Dess mål är inte klasskamp mot angreppen från stat och kapital, för att inte tala om kapitalismen som helhet – dess mål är att samregera, att styra över kapitalismens kris liksom att kontrollera och kanalisera motståndet.

Att WASG har nått denna punkt är inte någon överraskning för oss. Vi har redan från början pekat på denna fara. Till skillnad från SAV har vi också lagt fram ett alternativt partiprogram och vi har inte dragit tillbaka det som SAV (vars förslag dessutom inte var något revolutionärt program).

I motsats till SAV har vi inte heller bitit oss fast vid att vi måste försvara WASG:s "grundningskonsensus". Denna "konsensus" var den första framgång som den reformistiska ledningen hade i att blockera vägen vänsterut. Den hade inget att göra med en demokratisk eller öppen debatt.

Just denna – reformistiska – grundningskonsensus måste tvärtom med nödvändighet föra till bygget av en ny socialdemokrati – oavsett om det är med PDS eller utan som "väl-

färdsparti".

Men den som försvarar "välfärdsstaten" försvarar därmed också den borgerliga staten i sig; den som säger ja till privatendomen, säger också ja till kapitalismen osv.

WASG:s partidag har visat att en tydlig majoritet av delegaterna (vilka hur som helst inte företräder WASG:s medlemsstruktur) förespråkar denna kurs.

Dessutom visar exemplet Berlin att det i Vänsterpartiet/PDS, trots dess valmotgångar, inte finns några tecken på att man vill förändra eller avsluta politiken med deltagande i regeringen och därmed delansvar för att hantera kapitalismens kris. Därtill kommer också att det inte någonstans i Vänsterpartiet/PDS finns någon kämpande och konsekvent oppositionsstruktur.

NVO:s potential

Betydande delar av WASG:s medlemmar – och inte bara i Berlin – vill dock inte göra sällskap med Gysi och Lafontaine på deras väg. Det uppstod olika oppositionella strömningar i WASG. Medan andra med lätthet formulerade "kritik" av den reformistiska inriktningen, av vilken dock inga konsekvenser följde, och som understödde sammanslagningen, har Nätverket Vänsteropposition (NVO) med "beslutet i Felsberger" tydligt tagit ställning mot "begravningen" av de alternativa, antikapitalistiska ansatserna i WASG.

NVO inriktar sig medvetet på att inte göra sig beroende av sammanslagningens väl och ve och att nationellt bygga upp egna handlinskraftiga strukturer.

Av besluten från Felsberg framgår klart och tydligt att NVO är en öppen struktur och försöker, vid sidan av medlemmar i WASG, även vinna medlemmar i Vänsterpartiet/PDS, andra vänsterorganisationer och oorganiserade.

Hur reagerar SAV på denna utveckling? Ännu så länge deltar SAV i NVO – utan att verkligen aktivt popularisera och bygga upp nätverket.

När den nationella vänsteroppositionen utvecklades och visade att SAV inte kan dominera den, övergick SAV-ledningen framför allt till att rikta förebråelser mot NVO. Det finns ingen relevant miljö för ett nationellt nätverk, NVO kommer att uppfatta sig som ett parti, det finns ingen plats för ett sjätte parti, osv.

Alla dessa förebråelser visar sig dock i verkligheten bara vara felaktiga och är delvis inte annat än rena fantasifoster.

Under tiden har SAV – efter att ha misslyckats med att vinna majoritet för sina ståndpunkter i NVO – helt dragit sig tillbaka. På sitt senaste nationella möte beslutade sig SAV för en inriktning på att delta i det framväxande Vänsterpartiet i västra delen av landet.

Denna svaghet, denna SAV:s politik är ingen tillfällighet, utan följer ur en politisk metod. SAV har alltid som Militant-tendensen utgått ifrån att massorna, när de sätter sig i rörelse, närmast tvångsmässigt vänder sig till vänsterreformismen – formationer som WASG. För att inte "stöta bort" massorna kan man inte programmatiskt gå utöver denna vänsterreformism, åtminstone inte i någon högre grad.

Men denna metodiska uppfattning är felaktig!

Det finns ingen kontinuerlig utveckling åt vänster i med-

vetenheten fram till en revolutionär medvetenhet, och inte heller växer ett revolutionärt program fram spontant ur klasskampen. Marxister måste utarbeta ett revolutionär program och föra in det och samla förtruppen kring det.

Därmed är också, vid en bestämd punkt i utvecklingen, förknippat en organisatorisk brytning med en reformistisk organisation och byggandet av en självständig struktur. Vänsterreformismens fara och roll består därvid i att blockera denna utvecklingsprocess.

I och med beslutet i Berlin att kandidera mot PDS bröt SAV vid en bestämd punkt med sin historiska metod och hade en viktig andel i framgången för denna kandidatur. Kandidaturen har rent praktiskt klargjort problemen med PDS politik. Utan denna kandidatur skulle inte heller NVO ha fått någon betydelse.

Kamp för ett arbetarparti

När den reformistiska sammanslagningen stött bort många aktivister som nu letar efter ett alternativ, beger sig SAV-ledningen i motsatt riktning – in i Vänsterpartiet. När klassens förtrupp vände sig bort från SPD och PDS, gick de in i det nybildade WASG. Nu uppstår en liknande process med brytningar och upplösning. Den gången var SAV med; idag, när utvecklingen för utöver vänsterreformismen, är ni inte längre med!

Uppbygget av ett verkligt arbetarparti, som är förankrat i klassen, i vänstern och i den sociala rörelsen, erbjuder en möjlighet att på allvar diskutera frågor om programmet, strategin och taktiken; det kan och måste bli en attraktionspol i klasskampen och kan på så sätt dra in nya krafter i rörelsen. Till skillnad från SAV säger vi i GAM helt öppet att detta parti måste vara revolutionärt och antikapitalistiskt och vi kämpar också för det.

NVO är (ännu) inte detta parti – vare sig vad gäller storlek eller förankring, inte heller vad gäller tydligheten i dess politik. Men NVO kan och måste vara en utgångspunkt, en ansats, en framryckning i riktning mot ett nytt arbetarparti. Det kan och måste samla alla de krafter som behövs och sätta dem i rörelse.

Utan tvivel är en sådan struktur attraktiv och övertygande för många människor, för arbetare, vänsteraktivister i facken, arbetslösa och ungdomar. NVO kan och måste vid ett nytt uppsving i kampen bli både magnet och dynamo!

Istället för att aktivt medverka i detta projekt hävdar SAV att det inte finns någon potential för det – även om dynamiken i NVO bevisar motsatsen. Under tiden inriktar sig SAV öppet på att gå in i det sammanslagna Vänsterpartiet, dvs. bedriva entrism och detta på ett halvhjärtat, inkonsekvent sätt, nämligen bara i västra delen av landet, där det framtida Vänsterpartiet har liten förankring och få medlemmar.

Det skulle vara ett allvarligt fel, eftersom det i detta vänsterparti saknas alla förutsättningar, som också Trotskij hänvisat till: en utveckling åt vänster eller en vänsterflygel liksom en djup kris i partiet. Den reformistiska ledningen har tvärtom allt i ett fast grepp. Vad gäller "opposition" (Kommunistiska Plattformen m.fl.), har Gysi och co. inget att frukta.

I den meningen finns det varken allianspartners eller något verkligt handlingsutrymme för antikapitalister i Vänsterpartiet. SAV:s uppfattning (se förslag av S. Kimmerle i Berlin) att "det nya Vänsterpartiet av den breda majoriteten av befolkningen kommer att ses som en del av vänstern och arbetarrörelsen och många vänsteraktivister kommer att försöka öva inflytande på partiets utveckling" är illusorisk och falsk. De blandar ihop två saker. "Vänstern" kan kanske uppfattas så av befolkningens breda lager. Men det är ändå inte en attraktionspol för aktivister, för avantgarde-element, vilka är väsentliga för bildandet av ett arbetarparti.

Vi måste också kräva av Er att ni drar lärdomar av entrismen i SPD.

Redan tidigare har SAV inlett ett sådant projekt med en-

trism – för att i slutet politiskt stå med tomma händer. Vilka lärdomar drogs av detta? SAV grundades som självständigt parti och SPD betraktades inte längre – som ett slags ursäkt för utträdet – som borgerligt arbetarparti. Men Militants felaktiga politiska metod kvarstod.

Den är förbunden med uppfattningen att de massor som blir aktiva måste genomgå ett (vänster)reformistisk stadium i sin idémässiga och organisatoriska utveckling. Denna uppfattning motsäger inte bara alla erfarenheter; den visar sig också i praktiken alltid vara ett stöd för reformismen.

Någon vändning från massornas sida till Vänsterpartiet har inte ägt rum under de senaste åren; det är ingen tillfällighet att förtruppen orienterar sig mot WASG. Dessutom är det, för att inte bara överlämna massorna till reformisterna, absolut nödvändigt att bygga upp en alternativ politisk kraft i form av NVO!

Denna fråga ställs inte bara i Tyskland. Även internationellt måste revolutionära klassledningar byggas – mot de reformistiska ledningarna: slutligen gäller det en ny, den femte, internationalen!

Kamrater i SAV: Ni måste bestämma er! Föredrar ni projektet med en perspektivlös entrism i Vänsterpartiet, eller vill Ni gemensamt med GAM och andra krafter inom NVO bygga ett alternativ till reformismen?

Vi är beredda och också intresserade av att diskutera dessa frågor med Er och att samarbeta med Er: För revolutionen – inte för reformisterna och deras nygamla projekt!

Med revolutionära hälsningar

Gruppe Arbeitermacht

Arbeitermacht-Infomail 30 januari 2007

Feministisk framtidsdebatt utan udd

I Stockholm hölls helgen 3–4 februari Feministiskt Forum. Forumet var välbesökt, enligt arrangörerna deltog uppemot 400, vilket är dubbelt så många som föregående år. På agendan fanns en rad olika programpunkter. Borgarnas kvinnofientliga arbetsmarknadspolitik, jämställdhet i familjen och heteronormativitet diskuterades och de som ville kunde träna feministiskt självförsvar. Bland annat.

På ett avslutande möte på söndagen hölls också en "feministisk framtidsdebatt". Deltog gjorde Josefin Brink (Vänsterpartiet), Ida Gabrielsson (Ung Vänster), Linnea Björnström Tengmark (Rebella), Sofia Karlsson (Feministiskt initiativ) och Amineh Kakabaveh (föreningen Varken hora eller kuvad).

Nu blev det inte särskilt mycket till framtidsdebatt. Talar-na uppehöll sig mest vid att diskutera problemet med att feminismen är på reträtten, åtminstone jämfört med för tio år sedan då var och varannan politiker kallade sig för feminist. Orsakerna som pekades ut var inte minst mediebilderna av feministerna. Josefin Brink pratade om Timbrohögerns antifeminism, och så gott som alla pekade på att feminismen ideologiskt spelar en svagare roll i samhällsdebatten idag.

Josefin Brink talade om vikten av att arbetarklassens kvinnor dras med i rörelsen och klagade på att den feministiska rörelsen blivit för akademisk med för stort fokus på teori på bekostnad av konkret kamp. Även Amineh Kakabaveh från Varken hora eller kuvad talade om behovet av en kvinnorörelse som inkluderar invandrarkvinnorna och de förtryckta kvinnorna i arbetarförörterna. Sofia Karlsson från Feministiskt initiativ var den i panelen som mest uppenbart försvarade feminismen som en klassöverskridande strategi, som sökandet efter "oheliga allianser".

Till skillnad från vänsterpartisterna sade hon sig gärna kunna samarbeta med liberala feministerna som folkpartiets Birgitta Ohlsson. Men i grund och botten var det trots mycket retorik ingen av de övriga som på allvar kritiserade detta. Och därför blev det aldrig någon riktig debatt. Ida Gabrielson talade t.ex. svävande om att det viktigaste fokus inte kan

vara att söka ett sådant klassöverskridande samarbete, men hon försvarade ändå idén om att man utifrån feministiska utgångspunkter bör organisera breda utomparlamentariska allianser, t.ex. runt abortfrågan.

Hela diskussionen vittnade överhuvudtaget om den ideologiska kris som feminismen genomgått de senaste åren. Men även om Timbrohögern, borgerlig media och andra konservativa krafter har en del i skulden så misslyckades panelen att sätta fingret på det avgörande problemet. Feminismen var och är fortfarande till sin karaktär ett politiskt borgerligt projekt som syftar till att skapa enighet mellan kvinnor oavsett klass. Diskussionen om breda allianser, med abortfrågan som enande punkt, är ett bra exempel på hur man förhåller sig till detta. Å ena sidan talade panelens vänsterpolitiker om behovet av att organisera arbetarkvinnor i den feministiska kampen. Men då måste man ha något mer att erbjuda.

Om man exempelvis i förhållande till abortfrågan inte samtidigt tar upp andra frågor – såsom fungerande dagisverksamhet, 6 timmars arbetsdag och högre löner inom kvinnodominerade yrken, så kommer man inte heller att vinna arbetarkvinnornas förtroende i någon högre utsträckning. Dessa kommer med rätta att känna att den breda rörelse feminismen eftersträvar är baserad på en klasskompromiss anpassad till vad de borgerliga "systerarna" kan tåla. Det är i denna mening som det nuvarande feministiska projektets begränsningar framstår som tydligast. Att man sedan på ett mycket politiskt korrekt manér även talade om behovet av att alla grupper måste få göra sig hörda, att man måste inkludera arbetar- och invandrarkvinnor osv., och samtidigt hävdade att detta inte står i motsättning till behovet av de "breda" feministiska allianserna, blev mycket motsägelsefullt i sammanhanget. Desto mer eftersom inte någon i panelen pratade om hur man kan gå till väga för att bygga upp en verklig kvinnorörelse baserad på arbetarkvinnorna.

GW

Hugo Chavéz och revolutionen i Venezuela

Den revolutionära utvecklingen i Venezuela förefaller ha inträtt i en ny och mer radikal fas. Efter sin jordskredsseger i valet i december, fastslog Hugo Chavéz inför en stor folkmassa som firade hans största seger någonsin: "Jag sade att den 3 december inte var slutpunkten, utan en startpunkt. Idag inleds en ny epok... Den centrala idén är fördjupandet, bredandet och utvidgandet av den socialistiska revolutionen". Det är tydligt att Venezuela nu är ett gravitationscentrum på den världsomspännande scenen för motstånd mot nyliberalismen och imperialismen, men vad innebär denna "vändning" från en borgerlig populist för kampen för socialismen i Latinamerika och globalt? Hur ska revolutionära marxister förhålla sig till denna utveckling? Och vad är det, mer exakt, som Chavéz föreslår ska "göras socialistiskt"? Den här artikeln försöker svara på var och en av dessa frågor.

"Fem motorer i den revolutionära processen"

Den 8 januari tillkännagav Chavéz, när hans ministrar svors in, ett program koncentrerat kring fem "motorer" i den revolutionära processen. Chavéz kallade den första för en fullmaktslag som skulle göra det möjligt för honom att utfärda dekret med full laglig kraft. Detta skulle, hävdade han, vara hela det bolivariska socialistiska projektets "moderlag". När den åkallas skulle den göra det möjligt för honom att under ett år utfärda dekret. Han tillkännagav att han skulle använda den för att förstatliga industrier som privatiserats under föregående regeringar. "Allt det som privatiserades, låt det bli förstatligt", tillfogade han.

De närmaste målen innefattar elföretaget Electricidad de Caracas och mediejätten CA Nacional Telefónos de Venezuela (CANTV). Ett övertagande av det senare skulle undergräva tevekanalen RCTV som kontrolleras av oppositionen och som oförtröttligt har mobiliserat mot Chavéz, inklusive under

alla de misslyckade kupperna och kampanjerna för att destabilisera landet under de senaste åtta åren. Regeringen skulle också ta över majoriteten i projektet för Orinocos oljebälte, som för närvarande är gemensamt med flera utländska företag, inklusive Exxon Mobil och British Petroleum.

Den andra av dessa "motorer" är ytterligare reformering av konstitutionen inklusive tillägget att Venezuela är en "bolivarisk socialistisk stat". Han förklarade: "Vi är på väg mot en socialistisk republik i Venezuela och det kräver en djupgående reform av vår nationella konstitution. Vi är på väg mot socialismen och inget och ingen kan förhindra det." En annan reform av konstitutionen som han föreslagit är avskaffande av gränsen för hur många gånger en person kan väljas till president.

Den tredje "motorn" är inledningen av en ny våg av "bolivarisk folklig utbildning", som kommer "att fördjupa de nya värderingarna och slå sönder individualismens, kapitalismens och egoismens gamla värderingar." Den fjärde är det han kallade "en ny maktgeometri för den nationella kartan", att föra in landets marginaliserade, fattigare regioner i den ekonomiska och kulturella utvecklingen.

Hans femte "motor", slutligen, är det han kallar en "explosion av kommunal makt". Chavéz föreslår att mycker mer makt ska ges till de nyligen skapade kommunala råd som omfattar 200 till 400 familjer. Han har tillkännagivit att 5 miljarder USA-dollar ska användas för deras räkning under 2007. Han föreställer sig verkligen att dessa råd alltmer ska ersätta den existerande statens struktur. Vad som behövs, sade Chavéz, är att "nedmontera den borgerliga staten" eftersom alla stater föddes för att förhindra revolutioner".

Istället måste den gamla staten omvandlas till en "revolutionär stat", fortsatte han: "Vi behöver en form som mer är en federation av kommunala råd, på lokal, regional, nationell nivå. Vi måste gå framåt mot en kommunal stat. Vi måste minska den gamla borgerliga staten som fortsätter att leva vidare, medan vi bygger upp den kommunala staten, den socialistiska staten, den bolivariska staten, som kan leda en revolution."

Uppmaningen att bilda ett "förenat socialistparti"

Chavéz är inte nöjd med en rad betydande socialdemokratiska och konstitutionella reformer. Han har också uppmanat till bildandet av ett gemensamt parti för att förena den koalition av partier på vilken hans makt vilar. Under ett möte med kampanjarbetare för att fira hans framgångsrika omval som hölls den 18 december, uppmanade Chavéz sina anhängare att upplösa alla sina existerande partier och bilda ett nytt: Venezuelas Förenade Socialistparti.

Chavéz hävdade att det stora antal partier som för närvarande stöder hans regering är ett hinder för skapandet av "2000-talets socialism".

"Vi behöver ett parti, inte en alfabetisk soppa i vilken vi skulle ramla över varandra i lögnar och bedra folket." Han klargjorde sin beslutsamhet genom att säga att de partier som vill finnas kvar måste lämna hans regering.

Koalitionen av partier som för närvarande stöder Chavéz sträcker sig från hans egen Rörelsen för en Femte republik (MVR) som erhöll 41,7 procent av rösterna o presidentvalet till många mindre partier, av vilket det största är Venezuelas Kommunistiska Parti (PCV), Fädernesland för alla (PPT) – ett parti med maoistiskt ursprung, och PODEMOS (Vi kan). Dessa tre fick tillsammans 14,5 procent av rösterna. De återstående 7 procenten av Chavéz totala 62,9 procent i valet den 3 december fördelade sig mellan omkring 20 mindre partier. Ett antal av dessa partier har sedan dess uttryckt oro över den påtvingade föreningen.

Socialdemokratiskt Venezuela?

Chavéz retorik om socialism och revolution, hans åkallande av Marx, Lenin och även Trotskij är ett eko av den strävan efter verkligt radikala åtgärder mot imperialismen och den

venezolanska eliten som finns bland arbetarna och landsbygdens och kåkstädernas fattiga. Hans politiska strategi med förstatliganden och användningen av de stora oljevinsterna för "misiones", utbildning, hälsovård och sociala reformprogram har i sin tur övertygat dem om socialismens praktiska möjlighet. Många kommer att tro på hans socialistiska och revolutionära retorik, och kommer att ta den till sig som ett mål att kämpa för och, om det blir nödvändigt, dö för.

Av den anledningen måste socialister kombinera en fullständig beredskap att marschera tillsammans med massorna i deras kamp för att förverkliga förstatliganden med att säga sanningen om deras begränsade karaktär, dvs. deras otillräcklighet i brytandet av kapitalistklassens ekonomiska makt. Massorna måste uppmanas att kräva att Chavéz går längre; han måste inleda processen med fullständigt förstatligande av alla från utlandet ägda industrier och den venezolanska elitens industrier.

För ögonblicket begränsar han sina förstatliganden till delar av ekonomin som är viktiga för att få inkomster och göra det möjligt för de sociala reformerna att gå vidare – i tron att detta är socialism. Det är det inte. Även med kooperativ och arbetarkontroll i en rad isolerade företag förblir det en populistisk och socialdemokratisk bild av socialismen, även om den för närvarande är mer radikal än någon annanstans. Förstatligande med kompensation är faktiskt inte alls en socialistisk åtgärd. Det är en form av statskapitalism med vilken "allmänheten" bara förefaller innehålla "äganderätten" men företaget fortsätter att utsuga arbetarna och garantera att en stor del av detta går till att betala de gamla ägarna.

Den parlamentariska vägen till socialismen?

Marxister har länge insett att det inte finns någon parlamentarisk väg till socialismen, och de massor som följer Chavéz kommer snart att inse det. Frågan är om de kommer att inse det i tid, kommer de att inse det medan de är på offensiven, när de är starka och bourgeoisien svag, eller kommer de att inse det efter att rörelsen avstannat, efter att Chavéz börjar slå till reträtt. Den gamle chilenske diktatorn Pinochets död i december påminner oss om ett möjligt sätt att ta reda på det – genom en blodig militärkupp, vilket var det som hände i Chile 1973.

Det är det som är så fel när "socialister" hävdar att varnandet för detta, att förbereda en alternativ handlingsväg, är "för tidigt" eller till och med farligt – och att Chavéz kan genomföra en socialistisk revolution genom reformer steg för steg. I slutändan kommer kapitalisterna som klass att återigen mobilisera, och den här gången med mer stöd från sina klassbröder- och systrar utomlands. Huruvida detta tar formen av försök att mörda Chavéz, sanktioner för att lamslå ekonomin eller en invasion återstår att se, men då kommer arbetarklassen i Venezuela att stå inför det nakna valet mellan revolution och kontrarevolution.

Revolution ovanifrån?

Chavéz socialistiska tal har fått ett extremt fientligt mottagande i USA:s press. *The New York Times*, *Washington Post*, *Los Angeles Times* och *Wall Street Journal* har alla anklagat honom för att vara en diktator och för att förvandla Venezuela till ett andra Kuba – och med det menar dem en helt förstatligad och planerad industri och storskaligt jordbruk. Det skulle kräva en kvalitativ omvandling av ekonomin och fullständig expropriering av kapitalistklassen i Venezuela, något som Chavéz har sagt att han inte kommer att göra. Det är faktiskt något som han inte kan göra utan att slå in på en av två möjliga vägar. Båda innebär en kvalitativ förändring av inriktningen.

Det första skulle vara att stöda en verklig social revolution – dvs. massornas erövring av hela statsmakten organiserade i arbetar- och bonderåd, upplösning av de väpnade styrkorna i det beväpnade folket, expropriering av hela kapitalistklassen, socialisering av produktionen under demokratisk planering

och arbetarkontroll. För att genomföra detta kommer ett revolutionärt arbetarparti att vara nödvändigt – ett parti som inte är underordnat eller beroende av en president. Det skulle, kort sagt, innebära att Chavéz skulle omvandla sig själv från en vänsterbonapartistisk *caudillo* till en ledare för ett revolutionärt parti.

Men många kommer att invända att detta inte är vad som hände i Kuba. Fidel Castro genomförde övergången från antiimperialistisk populist till ledaren för en kommunistisk, i verkligheten stalinistisk, stat. Under 1900-talet visade historien ett alternativ till en social revolution ledd av arbetarklassen och dess parti – en byråkratisk social revolution. I detta fall hindrades arbetarklassen att ta den politiska makten men kapitalisterna förlorade sin sociala och politiska makt.

Castro och hans segrande gerillaarmé kom till makten som antiimperialistiska populisterna och inte som socialister, även om Che Guevara och Castros bror Raúl betraktade sig som kommunister. De utplånade emellertid, till skillnad från Chavéz, diktatorn Batistas gamla kubanska armé och ersatte den med en armé baserad på sina gerillastyrkor. En rad förstatliganden, utan kompensation, som besvarades med blockad från USA och försök att iscensätta en kupp (fiaskot vid Grisbukten) tvingade Castro att skapa en "arbetarstat" efter samma ekonomiska och politiska modell som då existerade i Sovjetunionen. Det omfattande militära och ekonomiska stödet från Sovjetunionen spelade en mycket viktig roll i att detta kunde hända.

Kuba blev och förblir en enpartistat – utan arbetarrådets demokrati och med partiets och militärbyråkratins styre. Det finns bara fällorna med demokratisk konsultation, folkomröstningar och "val" i vilka inga rivaliserande arbetarpartier är tillåtna.

Många av de omständigheter som gynnade den byråkratiska sociala revolutionen i Kuba i början av 1960-talet existerar inte längre, exempelvis stöd från det stalinistiska östblocket. Kuba existerar emellertid fortfarande och den amerikanska imperialismen existerar och den kommer förr eller senare att blockera Venezuela om landet fortsätter att trotsa. En sådan omvälvning kan således inte helt uteslutas, och även om den kunde uteslutas kommer ett ökat antal – inberäknat en del som kallar sig trotskister – både inom och utom Venezuela och världen över att förespråka detta som den rätta riktningen – dvs. "följ den kubanska vägen!"

Detta skulle också verkligen vara en fara, en dödlig avledning av revolutionen. Även om den kunde bli framgångsrik, skulle den skapa ett land med ett postkapitalistiskt produktionssystem och en byråkratisk diktatur över arbetarklassen. Arbetarrådets demokratiska styre är inte något tillval, en dekoration, det är den enda garantin för en utveckling mot social jämlikhet, klassernas avskaffande och revolutionens internationella spridning.

Chavéz blir trotskist?

Vid ceremonin när Chavéz installerades som president betonade han upprepade gånger idén att Venezuela var på väg in i vad han kallade en åttaårig övergång till socialismen. Han citerade upprepade gånger Karl Marx och Lenins idéer i sitt tal. Han sade faktiskt också att "Jag håller mycket starkt fast vid Trotskijs linje, den permanenta revolutionen".

Chavéz har i annat sammanhang också berättat om hur José Ramón Rivero González, när denne kallades för att erbjudas posten som minister för arbete och välfärd, "sade till mig, 'president jag vill säga er något, innan jag berör den frågan... Jag är trotskist'. Jag sade till honom, 'Bra, var finns problemet? Jag är också trotskist! Jag är för Trotskijs linje, med permanent revolution.'"

Innan trotskister låter sig sövas av tron att Chavéz är halvtrotskist på grund av sina förklaringar att han tror på den permanenta revolutionens strategi, bör de minnas att Chavéz också förklarat sig vara anhängare av Jesus, Mao, Fidel Castro

– och framför allt Simón Bolívar.

Hans tal innehåller vanligtvis en turné längs en omfattande panteon med revolutionära hjältar, lokala och internationella, samtida och historiska. Orsaken till att den ena eller andra hjälten tas med är vanligtvis mycket snäv och specifik och faktiskt ofta felaktig. Men vad menar Chávez med sitt uppseendeväckande påstående att han är anhängare till teorin om den permanenta revolutionen?

Chávez identifierar det alldeles tydligt med en process av ökad socialistiska åtgärder och någon form av övernationell spridning av revolutionen. Chávez socialism förblir, som vi redan noterat, begränsad till en mycket radikal form av social demokrati, baserad på selektiva förstatliganden istället för fullskalig expropriering av den härskande klassen. Det som begränsar projektet, det som gör att det i grunden inte stämmer med Trotskij's metod, är att den borgerliga staten förblir den avgörande aktören i den "revolutionära processen". Chávez har dessutom givit helt och fullt politiskt stöd till andra borgerliga, populistiska ledare i Latinamerika, såsom Lula i Brasilien, och försökt utveckla en (kapitalistisk) ekonomisk integration i form av avtal om handel och finanser.

Denna "permanent revolution" är hur långt som helst från den strategi som Leo Trotskij utvecklade i början av 1900-talet. För Trotskij är arbetarklassen den centrala revolutionära aktören, förvisso i allians med fattigbönderna och städernas och landsbygdens folkliga klasser men inte upplöst i "folket". Denna strategi fordrar att dessa krafter organiserar sig i råd bestående av avsättbara delegater som väljs på arbetsplatser, i byar, i kasernerna och kåkstäderna.

Den permanenta revolutionens teori inser omöjligheten av att lagstifta fram socialismen vare sig med presidentdekret eller i ett borgerligt parlament. Denna revolution innebär erövring av makten från den härskande klassen och det gamla statsmaskineriets – armén, polisen och statsbyråkratin – sönderfall.

Detta måste nedmonteras och ersättas med en helt ny form av statsmakt: en arbetarstat. Den kommer att vara baserad på delegatsbaserade råd, som väljs på massmöten på arbetsplatser och i proletära och folkliga bostadsområden och försvaras av en massomfattande proletär och folklig milis. Den storskaliga produktionen kommer att tas ur de rikas händer och genom arbetarkontroll över produktionen kommer distributionen av alla varor och all service att organiseras i enlighet med en demokratisk plan.

Långt ifrån att utveckla ekonomiska, diplomatiska, politiska och militära pakter med utländska kapitalistiska stater, kämpar arbetarstaten, slutligen, för att internationalisera revolutionen, dvs. för störtandet av borgarklassen i hela Latinamerika och i världen.

Arbetarklassens självständighet och Hugo Chávez

För att förverkliga den permanenta revolutionens program är det av avgörande betydelse att det bildas ett revolutionärt politiskt parti som aktivt kämpar för det inom arbetarklassen. I Venezuela och på andra håll måste ett sådant parti kämpa för arbetarklassens självständighet och inte ge något stöd till Chávez regering – för att inte tala om att delta i den.

Denna regering förblir, trots allt sitt socialistiska och revolutionära tal, trots alla sina reformer, en regering som vilar på och försvarar kapitalistiska egendomsförhållanden, som vilar på den kapitalistiska statens, den stående arméns och polis-kårens grund. Regeringen Chávez relativa stabilitet är möjlig inte bara tack vare det folkliga stödet och folkets mobilisering utan också ekonomiskt i användningen av landets oljerikedomar för att finansiera dess reformprogram.

Det är ABC i kapitalismens ekonomiska utveckling att den inte följer en linjär kurs. I Venezuelas fall kan varje plötsligt fall i oljepriset kasta in ekonomin i en allvarlig kris. Imperialisterna och deras hantlangare kommer, av alla de orsaker vi beskrivit, förbereda sig på att slå till mot Chávez någon

gång i framtiden, dvs. aktivt försöka att politiskt destabilisera och även störta Chávez regim. Liksom det varit under de kuppförsök som Chávez ställts inför, kommer den borgerliga staten att vara nyckelaktören för USA-imperialismen och den härskande klassen i Venezuela.

Revolutionärernas roll är just att varna för denna utveckling och förbereda klassen och samtidigt kräva att Chávez går längre i sina ekonomiska reformer. Varje deltagande i eller stöd till regeringen är främmande för denna revolutionära inställning. Men innebär det att revolutionärer måste stå vid sidan av när Chávez skapar sitt förenade socialistparti? Inte alls. Om det som han säger kommer att bildas i en demokratisk process, måste revolutionärer delta i alla massomfattande debatter, på alla möten argumentera för att frågan om programmet – strategin för socialismen – måste diskuteras demokratiskt, liksom karaktären av partiets struktur och organisation.

Revolutionärer måste argumentera för ett revolutionärt program för arbetarmakt och övergång till socialismen. Vi måste argumentera för en demokratisk centralistisk struktur, vilken innefattar rätten för tendenser eller fraktioner att existera och argumentera för sina alternativa program; och att parlamentariker och presidenter måste stå under partimedlemmarnas disciplin och ledning.

Motståndsrörelserna och den venezolanska revolutionen

Detta är inte första gången ledare för stater i den halvkoloniala världen har använt marxistisk retorik. Sådana utbrott var vanliga ända fram till 1980-talet. Den nyliberala globaliseringen och Sovjetunionens sammanbrott har emellertid förändrat allt detta. Det fanns inte, för att parafrasera Thatcher och Reagan, "något alternativ till den globala kapitalismen". Det faktum att Chávez ifrågasätter denna konsensus, illustrerar betydelsen av de motståndsrörelser som har utmanat den nyliberala hegemonin under de senaste tio åren och som Chávez har kommenterat vid de sociala världsforumen i Porto Alegre och Caracas.

Om det inte vore för den djupa kvicksand i Mellanöstern som USA-imperialismen för närvarande befinner sig i, skulle den relativt tysta ilska med vilken administrationen hälsat Chavez deklARATIONER ersättas av hårdhudad neokonservativ aggression. Hur som helst kan arbetarrörelsen och de sociala rörelser som samlades i januari i Nairobi för socialt världsforum inte vara självbelåtna.

Vi måste skynda till försvar av Venezuela om Bush, kongressen och USA:s multinationella bolag försöker sig på något slags vedergällning. Nästa förberedelsemöte inför Europas socialforum måste förbinda sig till handling om EU ansluter sig till en blockad.

Behovet att försvara Venezuela med den fullt mobiliserade kraften hos miljoner människor är ännu ett tecken på behovet att omvandla Socialt världsforum (WSF) och de kontinentala socialforumen till kämpande organ som kan genomföra aktioner. Chávez själv uppmanade just till en sådan utveckling vid WSF i Porto Alegre 2005 och under den sydamerikanska versionen i Caracas förra året. Det är nu tid för handling.

Slutsats

De pågående händelserna i Venezuela är av enorm betydelse, inte minst på grund av de stora frågor som de reser för arbetarrörelsen i hela världen. Efter en period i vilken en förtyngd anarkism, och postmodernismens dödliga inflytande, under inflytande av en demoraliserad vänsterinriktad reformism och facklig aktivism, fanns det en allmän uppfattning att "kampen om makten" var en föråldrad idé, är frågan om att använda politisk makt för att förändra världen återigen en levande fråga. Ord som socialism och revolution håller återigen på att bli allmän egendom.

Frågan som återstår är givetvis vilken stat – den borgerliga staten eller arbetarstaten, vilket sorts revolution, vilket slags socialism, vilket slags parti? Revolutionärer måste besvara dessa frågor mitt i en pågående revolution – där konsekvenser

på liv och död följer av det givna svaret. Detta är ingen doktrinär debatt vilket militanter som överlevde 1970-talet i Bolivia, Chile och Argentina kan berätta. Låt oss hoppas att vi drar de rätta slutsatserna i tid.

FifthInternational.org Global Newswire

Nytt från AM, F5I och Revo

Det finns en hel del nytt material från Arbetarmakt och Revo, liksom från vår internationella organisation.

På AM:s hemsida kan en broschyr – *Revolutionära socialistiska kvinnor* – laddas ner i PDF med artiklar om Sylvia Pankhurst, Clara Zetkin och Alexandra Kollontaj. Ett nytt nummer av tidningen *Arbetarmakt* är också under produktion.

Revo har redan publicerat ett nytt nummer – 24 sidor – av tidningen *Revolution* med artiklar om den borgerliga regeringens politik, Irak och 70 år sedan ryska revolutionen.

Förbundet för Femte Internationalens engelskspråkiga tidskrift *Fifth International* har också kommit med nytt nummer. Bland artiklarna kan nämnas Venezuela, sprickor i den amerikanska världsordningen, den ojämna och sammanstatta utvecklingen: Marx, Trotskij och globaliseringen, massakern på kommunister i Indonesien 1965 samt den nya svenska regeringens offensiv mot arbetarklassen.

Dessutom kommer första numret av AM:s tidskrift *Revolutionär Marxism* inom kort att finnas på hemsidan och i pappersform.

Beställningar kan göras på vår hemsida:

www.arbetarmakt.com